

عنوان مقاله:

ملاقات غیرممکن؛ نگاهی به "ری را" در مجموعه شعر "نامه ها" سروده ی سیدعلی صالحی از منظر اسطوره شناسی کارل گوستاو یونگ

محل انتشار:

فصلنامه زبان و ادبیات فارسی، دوره 8، شماره 17 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسنده:

سهراب طاووسی - ل

خلاصه مقاله:

امروزه زبان شناسان سه نقش یا کارکرد اصلی برای زبان می شمرند: ۱-نقش ارتباطی که در محاورات روزمره و برای برقراری ارتباط، وسایل ارتباط جمعی، مکالمات روزمره مردم و... کاربرد دارد. ۲-نقش تهبیجی یا برانگیزاننده که برای تهبیج کردن شنونده یا خواننده در جهت پذیرفتن حرف یا نوشته گوینده یا نویسنده به کار می رود. این نقش زبان در میدان های جنگ، موعظه های مذهبی، تبلیغات تلویزیون و... مورد استفاده قرار می گیرد. ۳-کارکرد سوم، کارکرد شاعرانه است. در این کارکرد، کلمات چند بعدی، چند معنایی و گاهی مبهم هستند. اسطوره ها و داستان های آنان، بازمانده نقش سوم زبان هستند. کلام اساطیر همیشه مبهم و پر رمزوراز بوده است و حتی هرمس-خدای نامه بری-که وظیفه ی رمز گشایی پیام های خدایان را داشته نیز اغلب اوقات ناموفق بوده است. از نظر یونگ اساطیر در واقع تجسمی از نیازهای درونی ناخودآگاه جمعی بشر هستند. او این نیازهای درونی که به اعتقاد او در بشر اولیه وجود داشته و نسل به نسل منتقل شده اند را کهن الگو می نامد. مقاله حاضر در پی آن است که یکی از صورت های قدیمی کهن الگوی آنیما را در مجموعه شعر نامه هایی به ری را سروده سیدعلی صالحی بررسی کند و بر این فرض استوار است که دلیل در هم شکستگی، پریشانی و آشفتگی راوی "نامه ها" جدا ماندن از آنیمای خود است که در این مجموعه شعر در قالب "ری را" تصویر شده است.

کلمات کلیدی:

سیدعلی صالحی، یونگ، خودشناسی، کهن الگو، سایه، پرسونا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1810042>

